

[Simonsen.]

Må jeg dernæst sige, at arbejdsformidlingens etablering er jo et led i en helhedsløsning, som blev lavet i slutningen af 1960'erne, således som ministeren har trukket det op. Dengang man fastslog, at staten skulle overtage den største del af forpligtelsen i forbindelse med arbejdsløshedsunderstøttelse, ja, da blev man i samme forbindelse enig om, at arbejdsformidlingen skulle overgå til det offentlige.

Nu talte bl. a. hr. Bay meget om den besparelse, der lå i overflytningen til fagbevægelsen, ud fra den almindelige opfattelse i fremskridtspartiet af, at jo mere vi kan afskaffe, jo bedre. Men det er nu vigtigt at prøve at gå lidt bag problemerne og se, hvordan den egentlige sammenhæng er. Hvis man skulle følge hr. Bays argumentation her, så måtte konsekvensen i virkeligheden også være, at fagbevægelsen selv sørgede for at dække arbejdsløshedsunderstøttelsen. Hr. Bay kan vel ikke forestille sig, at det danske samfund skal yde — og det er der heldigvis enighed om i dette ting — måske 600-700 mill. kr. om året i understøttelse uden at have nogen som helst indflydelse på kontrol og anvisning af de mennesker, der er meldt arbejdsløse. Det ville dog være den mest besynderlige form for styring og organisation, man kunne opleve. Derfor er det overdrevet, når hr. Bay taler om det, man kan spare. Det kan kun være relevant, såfremt man er konsekvent og siger: så skal fagbevægelsen også selv klare de andre ting.

Der er blevet henvist til arbejdsformidlingens målsætninger, og jeg skal ikke gentage det, men der er én ting, som jeg også husker fra debatten i sin tid om loven om arbejdsformidling og arbejdsløshedsforsikring: begrebet aktiv arbejdsmarkedspolitik. Det er jo overskriften på det, arbejdsformidlingen skal leve op til. Og vi må vel nok konstatere, at vi i dette samfund ikke helt har lært at føre det, man kan forstå ved en aktiv arbejdsmarkedspolitik, således at alle kan være i arbejde hele tiden på den bedst mulige måde. Stivhed er det, man får, hvis man skal føre formidlingen tilbage. Bevægelighed er det, vi har chancen for, når vi bevarer det nuværende system. Nu vel, det har ikke fungeret som det skulle, og det skal jeg komme tilbage til, men det er dog ikke et argument for at ændre det tilbage til et system, som

under alle omstændigheder i sit princip var så stift, at det ikke har nogen mulighed for at bruges som et redskab i det, man kalder aktiv arbejdsmarkedspolitik.

Det kan virke lidt paradoksalt, når man fra de partier, som er forslagsstillere her, ønsker arbejdsanvisningen bragt tilbage. For det, der jo i virkeligheden sker, er, at de mennesker, der bliver arbejdsløse, fordi et arbejde er forsvundet, men som ikke har nogen fysiske problemer på nogen måde, ja, de kan selvfølgelig lige så godt anvises arbejde gennem fagbevægelsen, det er klart, men hvad med de handicappede, hvad med de midaldrende og ældre, hvad med alle dem, som er i en branche, som det er umuligt at finde beskæftigelse i, og som derfor skal omskoles til et andet job? Det er jo alle dem, der kommer i vanskeligheder, hvis man fører arbejdsformidlingen tilbage til fagbevægelsen. Det er netop over for de svage, arbejdsformidlingen skal komme ind som det centrale. Derfor virker det egentlig paradoksalt, at det netop er fra SF og kommunisterne at forslagene kommer frem.

Må jeg sige om selve arbejdsformidlingen og den måde, den fungerer på, at jeg skal langt fra plædere for, at tingene er perfekte i dag. Men jeg mener til gengæld, at vi har en forpligtelse til at bidrage til, at dette system kommer op at stå. Der er talt om rationalisering, effektivisering osv., og det kan jeg da være enig i, men der er en ting, jeg har fornemmelse af at der er noget i vejen med omkring arbejdsformidlingen, og det vil jeg gerne høre arbejdsministerens kommentar til. Det er spørgsmålet, om man ikke er bundet i et hav af restriktioner fra centralt hold — her tænker jeg primært på arbejdsdirektoratet — således at man i virkeligheden ikke rigtig kan få tingene til at fungere ude omkring, om det arbejdsmarkedsnævn, som skulle have en central placering sammen med arbejdsformidlingskontorerne, ikke føler sig i en spændetrøje, således at det er derfor, det ikke er kommet til at fungere, som flere har været inde på. For vi må nok konstatere, at arbejdsmarkedsnævnene ikke er kommet til at fungere i tilstrækkeligt omfang. Var det ikke en ide at gennemføre et reelt decentralt princip og give disse arbejdsformidlingskontorer nogle rammebetingelser, som de skulle administrere deres opgave inden for? Så var det deres ansvar at søge at